

Đề bài:

Em hãy kể
lại tâm sự
của cuốn sách
giáo khoa bị
bỏ quên.

Bài làm

Xoẹt! Xoẹt! Đẩy! Đẩy mấy thằng chuột nhắt lại đến quấy rầy tôi đây. Tôi giật thót cả mình, lo sợ. Đã mấy ngày nay, tôi ăn không ngon, ngủ không yên, cứ thao thức một mình.

Chắc là năm học vừa kết thúc, cậu chủ của tôi được nhà trường tuyên bố lên thẳng lớp 6. Cậu mừng quá, chạy về khoe với bố mẹ và ngay sau đó, cậu vút tôi vào một xó của góc học tập của cậu.

Tường chỉ ở tạm ở đó vài ngày, ai ngờ đến hôm nay, mình tôi đầy bụi bặm, mạng nhện đã chằng khắp, lại có cả mấy cái vỏ quýt khô, mấy thứ vụn sắt dè lên, nhưng vẫn chưa thấy cậu chủ đoái hoài gì nữa cả. Mỗi khi lũ chuột nhắt kéo đến cắn xé tôi, diều cọt tôi, cho tôi là đồ bỏ đi, tôi cảm thấy tủi thân, chỉ biết úp mặt vào tường, xấu hổ.

Một hôm, tôi đang bị lũ chuột kéo xuống hang ổ của chúng thì tôi nghe tiếng cậu chủ reo lên: Ô thích quá! Tôi cứ tưởng cậu ta bán tôi cho lũ chuột để làm một trò chơi. Nhưng không phải: Cậu ta reo lên vì bố cậu ta vừa mới mua về cho cậu ta một bộ sách giáo khoa lớp 6 mới toanh. Rồi hai bố con lấy giấy bọc từng cuốn một ngay ngắn đẹp mắt. Mỗi cuốn lại được dán một cái nhãn màu hồng. Chúng được đặt ngay ngắn trên bàn. Trông đura nào cũng kênh kiệu. Còn tôi, đang bị lũ chuột kéo đi thì may mắn gặp được cái Mực, nó gừ một tiếng, cả đàn bỏ chạy. Thế là thoát chết, nhưng nằm trong ô kéo thì e có lúc phải đem làm mồi nhóm cho các bà nội trợ cũng nên. Bao nhiêu điều làm tôi suy nghĩ. Nhớ lại đầu năm học vừa qua tôi cũng được nâng niu như bộ sách giáo khoa lớp 6 mới kia thôi. Tôi cũng trắng tinh, cũng thơm phức có kém gì chúng. Còn bây giờ thì đen dũi, xấu xí, nham nhở. Tôi thầm trách cậu chủ sao nỡ ăn ở bạc tình thế. Bao nhiêu ngày tôi giúp cậu học tập, giúp cậu giành điểm cao. Thế mà cậu ta bây giờ quên lãng. Được mới nói cũ rồi, có ngày cậu sẽ phải ân hận khi cậu ôn lại những kiến thức lớp dưới thì cậu lấy đâu ra sách...

Tôi đang suy nghĩ miên man về số phận không may của mình, thì bỗng nghe tiếng động và bàn tay ông bố của cậu chủ đã kéo tôi ra... Nhìn tôi ông nhẩm đọc: *Tiếng Việt lớp 5*. Rồi ông quay lại nói với con:

– Sao con lại vất nó ở đây?

Cậu chủ lúng túng, chưa biết nói với ông bố thế nào thì đã được nghe bố giảng giải về việc phải giữ gìn sách vở lâu dài.

Tôi nghe ông bố nói hay quá, đúng quá. Nhìn cậu chủ lúc này tôi lại thấy thương cậu, và cậu đang cúi mặt xuống tỏ vẻ ân hận về việc làm của mình.

Cậu đã xin lỗi bố, sau đó cậu đã đến gặp tôi và đưa tôi về cái giá sách xinh đẹp để cùng chung sống với bạn bè.

(Dẫn theo Nguyễn Quang Tuyên)